

Tito nije imao moæ da naruèi strateško bombardovanje Beograda, to je izmišljotina

Autor Administrator
Saturday, 03 June 2017

Tu je na delu još jedna antikomunistička propaganda prema kojoj je Tito lično naredivao američkim generalima u Italiji kako æ i gde njihovi bombarderi da lete i ðta da gaðaju. To je prema mom mišljenju najbesmislenija konstrukcija koja postoji u savremenoj istoriji. Partizani jesu imali saradnju sa savezničkim taktičkim bombarderskim snagama, ali to nisu strateška razaranja i bombardovanja o kojima sada priëamo. Bombardersku stratešku američku avijaciju, dakle èetvoromotorne bombardere B-17 i B-24, nijedan partizanski komandant nije mogao da navede ni na jedan grad.

– Vratio sam se kuæi pored Narodne biblioteke i cela zgrada bila je veæ u moru od plamena, a on je poëeo da hvata uveliko i susednu zgradu, zadužbinu Nišifora Duèiæa, na Kosanèæevom vencu br. 14. Video sam da Narodnoj biblioteci nema spasa, ali sam se nadao da su stvari od vrednosti odnete na sigurno mesto. Sutradan, dakle 7. aprila, gorela je Narodna biblioteka celog dana, ali se požar dalje ðirio. Izgorela je zgrada na Kosanèæevom vencu br. 14, a požar je zahvatio i zgradu br. 16, kao i susednu zgradu u Srebreničkoj ulici. Gar od hartije, kao i pojedine polusagorele listove nosio je vetar daleko i cela okolina bila je preplavljena pepelom. U ponedeljak popodne vetar se polako stišavao. Pomogao sam sa svojim sinom jednom starom uèitelju i njegovoj gospoði da spasu svoje stvari iz partera zgrade br. 16 i video sam da je u Narodnoj biblioteci još uvek besneo jak požar i ogromna vatra, koja se sva sruèila u podrum, pošto su meðusobne konstrukcije pregorele. Narodna biblioteka je gorela još u torak i sredu. Vetar je potpuno prestao i vatra se dalje nije ðirila, ali Narodne biblioteke više nije bilo. – rekao je tadašnji stanovnik Kosanèæevog venca inženjer Sava Velièkoviæ u svedoženju objavljenom u Godišnjaku grada Beograda 2004. godine. Narodna biblioteka Srbije na Kosanèæevom vencu pogoðena je jednim zapaljivim punjenjem (tapiæem) 6. aprila 1941. godine. Kako je zgrada bila zakljuèana, a osoblja nije bilo, zapaljivi ðtapiæ tinjao je na krovu od tri èasa popodne dok se nije razbuktao u požar oko osam èasova uveèe. Graðane koji su primetili dim, a kasnije i vatru, na ulazu u biblioteku zadržale su rešetke, te je svaki pokušaj da lièno ugase požar bio onemogućen. Ipak, nekoliko zapaljivih projektila koji su pali po Kosanèæevom vencu na okolne zgrade, ulicu i u dvorište Patrijaršije i muzeja Srpske pravoslavne crkve, graðani su brzo ugasili i spreèili dalje nanošenje štete. Meðutim, uništenje u godinama rata nije bilo samo materijalno, prièa istraživaè Branimir Gajiæ. Rezultat tih bombardovanja jeste i jedna velika ųrtva srpske istorije koja je veæ tada pogrešno pisana, a danas se u istom maniru i tumaèi. Tog aprilskog dana na Kosanèæevom vencu istinita prièa ostala je zajedno sa bibliotečkom graðom završljena rešetkama i u pepelu. Iako se uzroci i namere uništenja biblioteke danas tumaèe kroz prizmu prošli, Branimir Gajiæ prièa nam jednu sasvim drugaèiju prièu: – Mete tih zapaljivih bombi 6. aprila bile su vojne barake na donjem gradu Kalemegdana. Ono ðta se danas ne zna jeste da je cela donja polovina Kalemegdana pre Drugog svetskog rata bila vojna zona gde civilima nije bio dopušten pristup. Crkve Ružica i Sveta Petka bile su poslednje taèke do koje su civili mogli da doðu. Taj deo je kao vojna zona èuvao magacine artiljerijskog i protivavionskog oružja, kasarne, vojsku, municiju i rezervne delove, a samim tim smatrao se metom broj jedan u nemaèkim ratnim planovima za bombardovanje Beograda. Meðutim, nisu gaðane samo vojne mete. Šta je još bilo na nišanu prema nemaèkim ratnim planovima? To bombardovanje jeste bilo teroristièko i jeste imalo za cilj da kazni Beograd, ali su Nemci i u tom kašnjanju imali vrlo precizan plan koje mete æe tog dana gaðati i koje su to oblasti Beograda koje treba da budu uništene. To su bili vojni efektivni jugoslovenske vojske, kao i tadašnji politički ciljevi. Jedina civilna oblast koja je sa svesnom namerom gaðana da izazove civilne ųrtve jeste jevrejska èetvrt na donjem Doræolu. Pre nekoliko godina je iz jedne ruševine u tom delu grada izvaðena avionska bomba, najveæa koju je Luftvafe imala tada u svom arsenalu, ðto pokazuje da su oni taj kvart gaðali i zapaljivim i razornim bombama. Ipak, smatra se da postoji i drugi deo grada koji je gaðan sa namerom. Da li je Kosanèæev venac zaista bio cilj meta? Kosanèæev venac nije bio meta bombarderskog napada. Onaj ko iole poznaje tehnologiju bombardovanja u Drugom svetskom ratu, posebno kasetnim projektilima, zna da su to kontejneri koji se otvore na velikoj visini iz kojih se zatim izbace zapaljiva punjenja. Njih su u kontejnerima nosili bombarderi Junkers 88, a svaka letelica mogla je da ponese po dva kontejnera u koji je pojedinaèno pakovano do 600 projektila brentbombe B10 i dužine oko 50 santimetara. Punjenja su nakon izbacivanja sa izvesne visine padala na zemlju. Vetar, strujanje vazduha ili turbulencije od drugih aviona tog dana razbacali su jedan deo tih projektila i na Kosanèæev venac. U svakom sluèaju, primarni cilj bio je donji Kalemegdan. S obzirom na to da je iz jednog aviona izruèeno 1200 zapaljivih ðtapiæa, od kojih je jedan pao na biblioteku, a sedam ili osam po Kosanèæevom vencu, jasno je da tu nije bilo nikakve namere. Takoðe, tu se nije nalazio nijedan vojni ili politički cilj, a da su hteli da ga unište bacili bi razorne bombe od 600 kilograma pri èemu bi èetiri takve bile dovoljne da nestane èitav Kosanèæev venac. Stoga, ni Narodna biblioteka nije bila namerno gaðana? Da je ta biblioteka bila cilj ona ne bi bila pogoðena tako da jedan ðtapiæ padne u tri sata popodne i onda tinja uveèe do osam, dok se ne razbukta u veliki požar, a da graðani ne mogu da uðu jer su vrata zakljuèana. Ona je pogoðena sasvim sluèajno i stradala je kao rezultat tragiènih okolnosti, a ukoliko izuzmemo ljudske ųrtve, uništenje njene graðe najveæa je šteta koju je Beograd pretrpeo tog dana. Dakle, da je zaista bila na meti bila bi pogoðena velikom zapaljivom bombom od 250 kilograma koju je Luftvafe imala u svom arsenalu. Bombarderi Junkers 88, odnosno zloglasne ðtuke, bili su dovoljno precizni i mogli su da je spuste u sred biblioteke da su hteli da je razore. Ima li onda istine u mišljenju da iza bombardovanja biblioteke stoji želja da se uništi srpsko kulturno nasleðe? Moj utisak je da se tom prièom održava u životu jedan mit o nama kao narodu nad kojima su svi drugi vršili razne vrste genocida, a da smo mi u èitavoj toj prièi bili samo ųrtve i ništa drugo. Sa posebnim ųaljenjem i ogorèenjem pratim ponovno raðanje mita o uništenom DNK srpske kulture i o tome da je Hitler lièno naredio da se ta biblioteka

uništi, što apsolutno nije tašno. Razni se pseudoistorišari pozivaju na saslušanja generala Luftvafe Aleksandra Lera koji je komandovao bombardovanjem Beograda, gde on navodno govori da je biblioteka bila primarni cilj gašanja. Takva rešenica u zapisniku ne postoji. Pošar je bio splet loških okolnosti, zle sreše i potpune neorganizovanosti kljušenih aktera jugoslovenskog društva pre rata – ministra koji je trebalo da izvrši evakuaciju, direktora biblioteke, onih šija je obaveza bila da sprovedu sve to pre bombardovanja i jednog opšteg nemara i nojevskog zabijanja glave u pesak pred šinjenicom da smo mi akcijom 27. marta izazvali gnev najvešeg zlošinca 20. veka Adolfa Hitlera. Spomenuli ste da su nakon tih dogašaja nacistiški okupatori osnovali Komisiju za utvršivanje uzroka sudbine Narodne biblioteka. Kakva su bila njena konašna saznanja? Mi uvek mošemo i treba da imamo rezervu prema nacistiškim motivima, ali oni su osnovali Komisiju šak i pre formiranja Nediševe vlade. To je bila previše znašajna tema, jer su uništenjem biblioteke i oni izgubili mnogo. Postojala je gomila arhivske graše u Srbiji koja je Nemce zanimala, što se i vidi po njihovom dolasku u Beograd kada su ušli u Vojni muzej na Kalemegdanu i trašzili sve što je u vezi za sarajevskim atentatom. Komisiju su osnovali kako bi utvrdili šta se zaista dogodilo, jer su znali da njihovi avioni nisu namerno bombardovali biblioteku. Sproveli su istragu i došli su do apsolutno istog zakljušeka – da je to bila jedna tragišna slušajnost i da nije bilo namere. Mi mošemo da kašemo da su šeleli sa sebe da skinu odgovornost i umanje krivicu, ali ja mislim da iako su tu komisiju sašinjavali kvislinzi i nemaški okupatori, ne treba je apriori odbaciti. Takoše, ne treba odbaciti ni njene zakljuške zato što se uklapaju u ono što je moguše veše zdravorazumski i poznavanjem nekoliko faktora zakljušiti. Postoješi video snimak šestoaprilskog bombardovanja ipak ne daje doprinos tome. Da, zato što pravi snimak tog bombardovanja ne postoji. Postoje nemaške fotografije koje su oni fotografisali iz aviona. Ja sam imao priliku da vidim u privatnim arhivama nekih ljudi ovde u Beogradu lišne fotografije koje su snimljene 6. aprila, što je vrlo vredan istorijski materijal. Našalost on nije dostupan javnosti. Video snimak koji se stalno prikazuje mešavina je nekoliko nemaških filmova i snimaka savezniškog bombardovanja 1944. godine koje su Nemci snimali sa zemlje. To ne mora da znaši da film šestoaprilskog bombardovanja ne postoji, ali on do sada nije našen. A kada je reše o savezniškom bombardovanju 1944. godine mišljenja su šesto sukobljena upravo zbog nedovoljne upušenosti. Da li je moguše doši do dokumenata koji bi pomogli u rasvetljavanju tih dogašaja? Apsolutno. Sve je digitalizovano. Poslednjih godina, celokupnu arhivu u vezi sa delovanjem ameriške 15. vazduhoplovne armije, šiji su avioni jedini izvodili strateška bombardovanja Beograda i Srbije, danas je moguše naši. To zahteva dosta truda i rada, ali je moguše doši do nje, kao i sintetizovati te podatke u toj meri da se stvori celovita slika. Moše se saznati i koliko je bombardera ušestvovalo i koliko je tona bombi bašeno, kada i na koje ciljeve. Ukoliko govorimo o domašim izvorima, njih nema zato što je domaša historiografija ostala lenja i slepa po tom pitanju, ali ako prišemo o drugim izvorima koji su dostupni, digitalizovani i na jedan klik miša mogu biti ispred nas, njih svakako ima. Samo treba znati gde ih trašziti, kako ih razumeti i prikazati, odnosno kako izgovoriti ono što ti dokumenti govore. Što je tada bio Beograd? Da, on je bio vašna sekundarna meta. U Beogradu se nalazilo dosta strateški bitnih stvari za vošenje rata 1944. godine. To su pre svega bile komunikacije, zatim mostovi i šeleznica, kao i dve veoma znašajne nemaške fabrike u samom centru grada koje su pravile delove za nemaške avione, što je bio ratni proizvod najvišeg stepena. Takoše, beogradski aerodrom je bio veoma vašan za ceo strateški napor na jugoistošnom frontu Evrope, koji je ukljušivao Gršku, Jugoslaviju i Albaniju. Nemci su imali i veliko skladište nafte na šukarici i tu je iz vizure ameriških ratnih planova svakako imalo šta da se bombarduje. Ono što je danas najbolnije u štavoj toj priši jesu ogromne štve koje je to bombardovanje izazvalo. Ipak, kašete da se ošima rata na te štve drugašije gleda. Veoma je vašno razumeti da je u ratu potpuno nebitno koliko še biti civilnih štava. Ti štovi su bili unapred otpisani zato što je jedini cilj bio poraziti neprijatelja. Mi nismo bili ekskluzivni u tome, gašali su sve gradove i sve mete koje su nalazili u sastavu Trešeg rajha. Prema tadašnjoj ratnoj logici dole na zemlji nisu šiveli obišni grašani, veše Nemci i nacistiška ratna mašinacija koja je morala da bude uništena. Mešutim, tehnika bombardovanja u to vreme bila je takva da ništa nije moglo da bude precizno pogošeno. Ne govorimo o 1999. godini kada se GPS-om i optikom bomba navodi u prozor zgrade. Stoga, izvošeni su razni zakljušeci, izmešdu ostalog i da je Gradsko porodilište namerno gašano, što nije tašno. Oni su u tom napadu gašali fabriku u Knez Danilovoj ulici. Mešutim, kada neko na visini od 8.000 metara promaši metu dva santimetra, na zemlji je to kilometar ili dva. Dakle, onda je jasno zašto te bombe ne padaju na Knez Danilovu nego po Krunskoj, po Pašinom brdu ili po Vrašaru. Postoji još jedno problematišno mesto kada je reše o bombardovanju 1944. godine. Ko stoji iza njega? Tu je na delu još jedna antikomunistiška propaganda prema kojoj je Tito lišno narešivao ameriškim generalima u Italiji kako še i gde njihovi bombarderi da lete i šta da gašaju. To je prema mom mišljenju najbesmislenija konstrukcija koja postoji u savremenoj istoriji. Partizani jesu imali saradnju sa savezniškim taktiškim bombarderskim snagama, ali to nisu strateška razaranja i bombardovanja o kojima sada prišemo. Bombardersku stratešku amerišku avijaciju, dakle šetvromotorne bombardere B-17 i B-24, nijedan partizanski komandant nije mogao da navede ni na jedan grad, osim slušaja iz Leskovca, gde je dojavljeno da se u gradu nalazi velika nemaška oklopna jedinica. Britanski oficiri za vezu sa partizanima su to odmah javili ameriškom štabu 15. vazduhoplovne armije. To je bio jedini primer strateškog bombardovanja, a da su partizani sa tim imali neke, doduše indirektna, veze. Mešutim, ta informacija je bila pogrešna. U gradu se nije nalazila nemaška oklopna jedinica, veše samo nemaški vojnici. Druga strana tog propagandnog novšea jeste stav da su bombardovanja bila simbol podrške anglo-ameriške strane upravo partizanskom pokretu i Titu. To nije tašno. Partizanski pokret je odlukom konferencije u Teheranu bio priznat za saveznišku silu, pa su saveznici nekim svojim dejstvima i pomagali borbene napore na terenu. Ipak, to su radile manje snage, manji avioni sa manje bombi koji su gašali manje ciljeve. S druge strane, strateška ameriška avijacija se nije bavila stanjem na terenu, veše je imala svoje unapred zacrtane mete i krupan strateški interes koji se ogledao u uništenju svih materijalnih vrednosti nemaške vojske. To nije imalo veze sa time ko na zemlji ratuje protiv koga, pri šemu je jedina veza sa terenom bio Leskovac, koji je dao progrešnu sliku o svemu. Ni u slušaju Leskovca

partizani nisu imali moæ da pozovu bombardere. Oni su samo preneli šta se nalazi u gradu, a amerièki generali i planeri, kojima je informacija dostavljena, u tom trenutku odluèili su da takav cilj vredi bombardovati. Da su rekli da to nije vredno bombardovanja, Leskovac ne bi bio gaðan. Moæemo li onda zakljuèiti ko je krivac za to bombardovanje? Niko nije kriv, jer tu ne postoji krivac. Źrtve koje su podnete, kako kod nas, tako i u regionu, jesu doprinos osloboðenju od nacizma. Ukoliko se ipak moæe prièati o bilo kakvim krivcima onda su to zasigurno Hitler, nacisti, Vermaht, SS, Gestapo i Nediæ. Da oni nisu okupirali Beograd i Srbiju mi ne bismo bili bombardovani, jer onda za to ne bi ni postojao razlog. Marta Lutovac TANGO SIX 9.5.2017.

#JosipBrozTito #Jugoslavija #Yugoslavia #SFRJ #antifašizam #antifascism